

РЕШЕНИЕ

№ 2075

гр. София, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 28.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **11977** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 26, ал. 11 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. Т. К., гражданин на Република К., [дата на раждане] в С. де К., чрез адв. Б. К., срещу Заповед рег. № 513з – 8283/24.04.2020г., издадена от началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която е постановен отказ за издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване на чужденец в Република България.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Правят се възражения за липса на мотиви и необоснованост на извода за формалност на брака. Сочи се, че във връзка със същия брак, сключен от жалбоподателя, е било издадено предходно разрешение за пребиваване до 2018г. Заявява се, че отношенията между съпрузите действително са се влошили и е предявен иск за прекратяване на брака, но същият не е сключен само с цел заобикаляне на закона. Не е взето предвид и обстоятелството, че чужденецът пребивава в страната повече от 34 години.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуален представител юрк. П., в писмени бележки, представени по делото, изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсулстко възнаграждение в полза на СДВР.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

Със заявление вх. № 911082 от 21.01.2019 г. Д. Т. К., гражданин на Република К., [дата на раждане] в С. де К., е поискал от СДВР, отдел „Миграция“ продължаване срока на пребиваване в Република България на основание сключен брак с български гражданин. В заявлението е посочено, че кандидатът е влязъл в България на 21.08.2017 г. с виза тип D за срок от 1 година и към същото са приложени документите, изискуеми съгласно чл. 29 ППЗЧРБ, а именно: копие от национален паспорт, виза и разрешение за пребиваване; удостоверение за сключен граждански брак с български гражданин – Б. Я. А.; декларация от съпругата, че бракът не е фиктивен (без дата); копие от лична карта на съпругата; договор за предоставяне на квартира срещу задължение за помощ в домакинството; декларация–съгласие от собственика на имота чужденецът да бъде адресно регистриран на този адрес; медицинска застраховка на чужденеца; удостоверение за банкова наличност.

Със заповед рег. № 513ПАМ-43/16.04.2019 г. на началник отдел „Миграция на СДВР, на осн. чл.14, ал.2, изр. последно от ППЗЧРБ, производството по заявление за разрешаване на срока за пребиваване на чужденеца в Република България е прекратено. По оспорване на чужденеца, с определение № 1789/05.03.2020 г. по адм. дело № 6316/2019 г. по описа на АССГ, заповед рег. № 513ПАМ-43/16.04.2019 г. е отменена и преписката е върната на административния орган за продължаване на производството.

В докладна записка рег. № 513р-29592/15.04.2020 г., полицейски инспектор от отдел „Миграция“ при СДВР е посочил, че на 02.04.2020 г., около 10:00 часа, е проведено интервю във връзка с подадено заявление за предоставяне на право за продължително пребиваване на Д. Т. К., [дата на раждане], гражданин на К., женен за Б. Я. А., гражданка на Република България, на което присъствал само кубинският гражданин. Беседата с К. била проведена на български език, който той владеел, тъй като пребивавал в Република България от 1986 г. На следващата насрочена дата – 06.04.2020 г., кубинският гражданин се явил заедно със съпругата си Б. А.. В докладната записка е посочено, че К. е давал кратки и общи отговори на поставените въпроси, не знаел основни лични данни за съпругата си (година на раждане, имена на родителите ѝ, колко деца има и т.н.). В докладната записка е посочено, че Б. А. при попълване на въпросника не знаела нищо конкретно за съпруга си (не можела да посочи рождена дата, имена на родителите и роднините му). На въпрос как се запознали отговорила, че се познавали от 2011 г., когато е започнала да чисти жилището му в [населено място] срещу заплащане. Споделила, че през 2012 г. К. ѝ предложил 400 лв. да се омъжи за него, за да може той да придобие право на пребиваване в Република България и да се сдобие с български документ за самоличност. По данни на А., след сключване на брака двамата са живели заедно на адреса му в [населено място], кв. Д. около два месеца (не знае точния адрес), след което ходила три-четири пъти годишно до дома му, като за това К. и заплащал суми в размер между 100 и 200 лева. Последно ходила до дома му през месец март 2020 г., за да почисти, за което получила сума в размер на 100 лева. Във връзка с изложеното, на осн. чл.26, ал.3 и чл.4, т.1, т.4 и т.6 ЗЧРБ, полицейският инспектор изразил становище да бъде отказано разрешение за пребиваване на кубинския гражданин.

От представените по делото въпросници от 06.04.2020 г., съдържащи писмени отговори на въпросите, поставени при проведените интервюта с чужденеца и съпругата му, се установява следното:

Д. К. е посочил датата на раждане на съпругата си - 06.03, както и точната ѝ възраст – 49г., нейното образование, къде живее, колко братя и сестри има (2 сестри и един брат), както и, че е имала предходен брак, назовава името и възрастта на едно от децата ѝ (Е. – 18 г.

Б. А. е заявила, че е [дата на раждане], има придобито основно образование, има две сестри и един брат, две деца – Г. и Е. – 19 г. На въпросите, свързани с кубинския гражданин, отговорила, че не знае датата му на раждане, нито къде е роден, знае каква професия изпълнява – общ работник, живял е в [населено място], не знае как се казват родителите му, нито колко братя и сестри има. На въпроса за плановете им за бъдещето отговаря, че през 2012 г. К. ѝ предложил да ѝ даде 400 лева, за да се омъжи за него. Тя се съгласила, а той ѝ дал парите и златни обеци, които тя заложила. След сключване на брака е живяла „1,2 месеца“ при него, след което се прибрала в [населено място]. Ходила 3-4 пъти след това за два – три дни. Последно била при него през март 2020 г., за да почисти къщата му срещу сумата от 100 лева.

В сведение № 513000-16502/06.04.2020 г. Д. Т. К. е заявил, че от м. декември 2019 г. живее на адрес в кв. Д., работи като строител. Б. А. гледала болната си майка в [населено място]. Не може да представи телефонен номер на съпругата си, защото често си губела телефоните, но се свързвал с нея чрез общ познат на име И..

Със становище рег. № 513р-29975/21.04.2020 г., изготвено от полицейски инспектор в гр. 01 „ПКПС“, е констатирано, че към подаденото от Д. К. заявление вх. № 911082/21.01.2019 г. са приложени всички документи, изискуеми съгласно чл. 14 и чл. 29 от ППЗЧРБ. Заявлението е подадено след изтичане на разрешенния срок за пребиваване на чужденеца – до 08.11.2018 г. и е разгледано от отдел „Миграция“ – СДВР, във връзка с което било изразено становище да се извърши проверка на адреса, посочен от чужденеца, с цел установяване на обстоятелствата по чл. 26, ал. 4 ЗЧРБ. След извършена проверка на 30.01.2019 г. на декларирания от К. адрес в [населено място], кв. Д., е бил установен само кубинският гражданин. Същият заявил, че съпругата му Б. А. живее в [населено място], където се грижи за болните си родители и не знае кога може да се върне в [населено място], предвид лошото им здравословно състояние. От направените справки в Интегрирана информационна система „Справки“ – МВР е установено, че бащата на А. е починал, а за майката освен ЕГН няма други актуални данни. На 29.03.2020 г. е установено, че чужденецът е сменил адреса си. Посетен на новия адрес, заявил, че не живее съвместно със съпругата си. Служителите му връчили две призовки (за него и за А.) за явяване в отдел „Миграция“ за провеждане на интервю. Въз основа на извършените проверки, сметените сведения и попълнените от съпрузите въпросници, инспекторът е приел, че двамата не живеят заедно, не разполагат със сведения за личните данни на другия съпруг, заплатена е парична сума за сключването на брака. По изложените съображения, полицейски инспектор в гр.01 „ПКПС“ е предложил да бъде издадена заповед за отказ за продължаване срока за пребиваване в Република България по заявление № 911082/21.01.2019 г. от лицето Д. Т. К..

Със съобщение, рег. № 513000-16742/08.04.2020 г. от началник отдел „Миграция“ – СДВР, Д. Т. К. е уведомен, че спрямо него е започнала процедура по издаване на отказ по подадено заявление вх. № 911082/21.01.2019 г., на основание чл.26, ал.3 ЗЧРБ. На основание чл.34, ал.3 АПК му е указано, че може да представи допълнително становище, възражение и доказателства в срок от 7 дни от запознаването със съобщението. Уведомлението е поставено в пощенската кутия на жалбоподателя на

адрес [населено място], [улица] присъствието на св. В. К. М..

С оспорената в настоящото производство заповед рег. № 513з-8283/24.04.2020 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ – СДВР, на основание чл. 26, ал. 3 вр. чл. 24, ал. 4, т. 1, т. 4 и т. 6, е отказано продължаване срока на пребиваване в Р България по заявление вх. № 911082/21.01.2019 г., подадено от Д. Т. К.. Отказът е мотивиран с констатациите, изложени в становище рег. № 513р-29975/21.04.2020 г. и установените в хода на административното производство данни: съпрузите не живеят заедно; не разполагат с лични данни за другия съпруг; чужденецът е заплатил парична сума на Б. А., за да сключи брак с него; съпрузите дават противоречиви данни за съществена лична информация. Формиран е извод, че въз основа на констатираните обстоятелства може да се направи обосновано заключение, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на ЗЧРБ и получаване на разрешение за пребиваване в България.

С решение № 2208/02.04.2021 г., постановено по адм. д. № 6648/2020 г. по описа на АССГ, образувано по жалба на Д. Т. К., е отменена заповед рег. № 513з-8283/24.04.2020 г. и преписката е върната на началник на отдел „Миграция“ – СДВР за произнасяне по заявлението, подадено от чужденеца, при съобразяване на мотивите на съдебното решение.

С решение № 12207/29.11.2021 г., постановено по адм. дело № 6323/2021 г. по описа на ВАС, е отменено решение № 2208/02.04.2021 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

В изпълнение на указанията, дадени от Върховния административен съд, ответният орган е задължен и по делото е представено заверено копие от заявление вх. № 911082 от 21.01.2019 г., подадено от Д. Т. К.. Въпреки изричните указания, дадени с разпореждане от 02.12.2021 г., ответникът не е представил информация за статута на чужденеца, в периода преди сключването на брака му с българска гражданка през 2012г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, спазени са нормативните изисквания за форма и съдържание – изложени са мотиви за постановения отказ съобразно изискването на чл. 26, ал. 11 ЗЧРБ. Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. На основание чл. 26, ал. 5 от ЗЧРБ с жалбоподателя и съпругата му са проведени интервюта за установяване на обстоятелствата по чл. 26, ал. 4 от с.з. От чужденеца са снети устни и писмени сведения, същият е уведомен за образуваното административно производство и за възможността да представи допълнително становище и доказателства.

По приложението на материалния закон съдът приема следното:

По делото е безспорно установено, че със заявлението от 21.01.2019 г. Д. Т. К. е поискал от СДВР продължаване на пребиваването в Република България на основание сключен брак с българска гражданка. Не се спори и че със заявлението са представени всички документи, изискуеми съгласно чл. 14 и чл. 29 от ППЗЧРБ.

В чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ е предвидено, че се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице

данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Съобразно чл. 26, ал. 4 ЗЧРБ преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, регламентиращи неизчерпателно с разпоредбата (т. 1 – т. 8), даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване.

От приетите по делото доказателства се установи по категоричен начин, че чужденецът не е живял заедно със съпругата си – българска гражданка. В хода на административното производство, Б. А. е заявила, че след сключването на брака е живяла 1-2 месеца с жалбоподателя, след което идвала 3-4 пъти годишно, за да ѝ даде пари. Чужденецът е заявил, че ще живее със съпругата си, а общуването им се осъществява чрез срещи „на кафе“. Същевременно, при извършените проверки на адресите, заявени от К., е установено, че същият не живее със съпругата си, която по негови данни пребивава извън [населено място].

На следващо място, по несъмнен начин е установено, че чужденецът и българската гражданка са предоставяли неясни и уклончиви отговори относно обстоятелства от личния живот на другия съпруг, в т.ч. и относно съществени лични данни. Така А. заявила, че не знае кога и къде е роден съпругът ѝ, не знае какво е образованието му, както и имената на родителите, братята и сестрите му. Няма информация дали има предишен брак и деца. От своя страна жалбоподателят посочил основни лични данни за съпругата си, но заявил, че не разполага с неин телефонен номер, а се свързват чрез приятел. Същевременно, при проведеното интервю на 06.04.2020 г. Б. А. изрично е заявила, че за да сключи брак с К. е получила парична сума и златен накит.

Следователно в разглеждания случай са налице категорично установени данни за обстоятелствата по чл. 26, ал. 4, т.1, т. 4 и т. 6 ЗЧРБ, които обуславят правилност на преценката на ответния административен орган, че бракът между жалбоподателя и българската гражданка е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, а именно: съпрузите не живеят заедно; предоставили са противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг; съпругата е заявила, че ѝ е заплатена парична сума за сключването на брака. Поради това постановеният на основание чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ отказ за продължаване на пребиваването на чужденеца в България е законосъобразен и следва да бъде оставен в сила.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че оспорената заповед не нарушава правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. С чл. 8, § 2 от ЕКПЧ са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В разглеждания случай, с оглед установената липса на съвместен семеен живот с българската гражданка и данни за фиктивност на брака, обоснован се явява изводът, че липсва нарушение на посочените права на чужденеца.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.3 АПК в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Д. Т. К., гражданин на Република К., срещу заповед рег. № 513з – 8283/24.04.2020г., издадена от началник на отдел „Миграция“ СДВР.

ОСЪЖДА Д. Т. К., гражданин на Република К., [дата на раждане] , да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: